

πρεσβείαι κατηρτίσθησαν, μια του ΑΚΕΛ διά να υποστηρίξει την ανεξαρτησίαν και μια της Εθναρχίας διά να υποστηρίξει την ένωσιν και να μεταφέρει τας δέλτους του Δημοψηφίσματος. Η πρεσβεία της Εθναρχίας με επικεφαλής τον αείμνηστον Μητροπολίτην Κυρηνείας Κυπριανό, περιήλθεν το εξωτερικόν διαφωτίζουσα και ενημερώνουσα την διεθνή κοινήν γνώμην, κοινοβούλια και κυβερνήσεις.

Τώρα από το συντριπτικόν εκείνο ενωτικόν Δημοψήφισμα εφθάσαμεν εις τας επάρατους συμφωνίας Ζυρίχης-Λονδίνου, εις μιαν κολοβήν και τραγελαφικήν ανεξαρτησίαν, αυτό είναι άλλο θέμα. Περί τούτου εγράφησαν άρθρα από δημοσιογράφους, πολιτικούς, συνταγματολόγους, πολιτικούς επιστήμονας, ων ουκ έστιν αριθμός.

Η ΕΝΩΣΗ συνείδηση του Έθνους

Του Κ.Α. Γιαλλουρίδη

Στον αξέχαστο αγωνιστή της Ενώσεως Μητροπολίτη Κυρηνείας ΚΥΠΡΙΑΝΟ.

"Η ελληνικότητα της Κύπρου είναι κατά τη γνώμη μου αναμφισβήτητη. Κάθε ένας ανήκει στη φυλή που αισθάνεται με πάθος, πως ανήκει. Κανένας δε θα αρνηθεί πως ο Κύπριος ομιλεί, σκέφτεται και αισθάνεται σαν Έλληνας". (Sir Ronald Storrs "Orientations")

Ο πιο πάνω Άγγλος κυβερνήτης που έζησε τα Οκτωβριανά του 1931, σωστά διαπίστωσε πως και οι Έλληνες Κύπριοι, που αποτελούσαν και αποτελούν το 80% του συνολικού πληθυσμού της Κύπρου προέβαλλαν πάντα ανά τους αιώνες το εθνικό εγώ τους με το οποίο διαδήλωναν την εμμονή τους να παραμένουν Έλληνες και να ενωθούν με το ελληνικό κράτος, όπως αυτό δημιουργήθηκε από το αίμα ηρώων και μαρτύρων του 1821.

Το Ελληνικό Έθνος, που το εκπροσωπεί η Μητέρα Ελλάδα ήταν, είναι και θα είναι το ψυχικό κέντρο, από το οποίο εκπορεύονται και στο οποίο επιστρέφουν όλες οι ψυχικές μας ενέργειες, οι αντιλήψεις, οι σκέψεις και

οι ευγενικοί πόθοι.

Αυτή η συνείδηση του Έθνους ήταν, είναι και θα είναι, σε πείσμα όλων των εχθρών του εσωτερικών και εξωτερικών, συναρθρωμένη με τη συνείδηση της ιστορίας, με τη συνείδηση μιας κοινής καταγωγής, μιας κοινής παρουσίας και ενός κοινού μέλλοντος, ενός κοινού ήθους ζωής και μιας κοινής πολιτιστικής προσφοράς μέσα στον κόσμο" (Κ. Τσιρόπουλος).

Με βάση αυτή τη συνείδηση 215,108 Έλληνες Κύπριοι δηλαδή τα 97% του Κυπριακού Ελληνισμού θέσαμε, στις 15 Ιανουαρίου του 1950, την υπογραφή μας για την Ένωση της Κύπρου με τη Μητέρα Ελλάδα. Όλες οι πολιτικές δυνάμεις του νησιού μας με επικεφαλής την Εθναρχούσα Εκκλησία παρότρυναν τον Κυπριακό Ελληνισμό να ψηφίσει την Ένωση με την Ελλάδα σαν μοναδική λύση του εθνικού προβλήματός του.

Χαρακτηριστικό είναι το πιο κάτω απόσπασμα από έκκληση του ΑΚΕΛ για την ένωση.

"Ελληνικέ Λαέ,

Στις 15 του Γενάρη καλείσαι να ψηφίσεις την ΕΝΩΣΗ. Μην ακούσεις τους λίγους εκείνους που προσπαθούν ή θα προσπαθήσουν να σε πείσουν να μην ενδιαφερθείς. Όλοι αυτοί είναι εχθροί του λαού, εχθροί της Κύπρου". Και καταλήγει η προτροπή του ΑΚΕΛ. "Εμπρός όλοι ενωμένοι, δεξιό και αριστερό, άνδρες και γυναίκες για το δημοψήφισμα.

Η Κεντρική Επιτροπή του ΑΚΕΛ Γενάρης 1950".

Για να καταλήξει η πιο πάνω προτροπή στη διαπίστωση του Γενικού Γραμματέα του στις 10.10.1988: "Κανένας Κύπριος πατριώτης δε θέλει σήμερα την Ένωση".

Εφημ. "Σημερινή" 21.9.1989

Και εγώ συμπληρώνω: Κανένας Κύπριος πατριώτης μπορεί να απαρνηθεί το Έθνος του, το Ελληνικό Έθνος του. Αν υπάρχει βέβαια τέτοιος δεν μπορεί να είναι πατριώτης, αλλά αρνησίπατρις.

Το ΕΝΩΤΙΚΟ ιδεώδες είναι εκείνο που οδήγησε τον Ελλαδικό Ελληνισμό στη δημιουργία του σημερινού ελληνικού κράτους. Και η Κύπρος διατηρήθηκε ως τόπος ελληνικός, ως προέκταση της Ελλάδας στο Νότο, πολύ πριν από την εποχή του Ευαγόρα μέχρι σήμερα. Πολλοί εχθροί της Κύπρου προσπάθησαν κατά τη διάρκεια της αγγλικής κατοχής (1878-1960) να σπάσουν τους ψυχικούς δεσμούς του νησιού μας με τη Μητέρα Ελλάδα, αλλά ... εις μάτην εκοπίασαν!

Αυτό που δεν μπόρεσαν να επιτύχουν κατά τη διάρκεια της ξένης κατοχής, το επιχειρούν με συστηματικό τρόπο οι νεοκύπριοι και οι οπαδοί τους. Προς τούτο εκμεταλλεύο-

νται την πτώση των αξιών στον ελλαδικό και τον κυπριακό χώρο. Το φαινόμενο της ηθικής κρίσης άρχισε μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο στις ευρωπαϊκές χώρες. Ιδιαίτερα στον ελλαδικό χώρο μετά το 1967 με τη χούντα και το 1974 με την ασυδοσία της Δημοκρατίας. Δόθηκε ελευθερία στο λαό, αλλά δε δόθηκε και κάτι σαν αντίρροπο να την κρατάει. Μετά δε από το 1981 είτε από φτηνή δημαγωγία προς το σοσιαλισμό, είτε από ένα εσκεμμένο πρόγραμμα κατάπτωσης του ελληνικού λαού. Οι πολιτικές μετριότητες δεν υπολογίζουν την Ελλάδα, μια Ελλάδα που ζει στην αιωνιότητα. Διεκδικήσεις, δικαιώματα, καλοπέραση, αναίδεια, αναισθησία, αυτολατρεία, ασυνειδησία, εξαπάτηση και αυτοθαυμασμός. Καμιά υποχρέωση.

Και όμως οι υποχρεώσεις ως συνειδηση ευθύνης στο σύνολο είναι το πραγματικό γυμνάσιο της γνήσιας πολιτικής συνειδησης. Τηρουμένων των αναλογιών και στον κυπριακό χώρο ύστερα από τις διχοτομικές συνθήκες της Ζυρίχης - Λονδίνου, η υλιστική νοοτροπία ψαλίδισε τα φτερά της πίστης της ελπίδας, της νέας γενιάς και την άφησε έρμαιο στα ορμητικά ρεύματα της απελπισίας, της απόγνωσης, των ναρκωτικών, του μαρσαμού.

Η ΝΕΑ γενιά των ετών 1964-1967 ατένισε με χαρά το ιδανικό της Ένωσης να γίνεται πραγματικότητα με την "σύμπλευση" της Κυπριακής Πολιτείας και της Μητέρας Ελλάδας. Υπήρχε εδώ μια Ελληνική Μεραρχία εγγύηση της Ένωσης, αυτής της Ένωσης που ψήφισε σαν σήμερα πριν σαράντα χρόνια ο Κυπριακός Ελληνισμός στο σύνολό του. Οι ΗΠΑ μέσω του Ντιν Άντερσον υπέβαλαν σχέδιο που πρόβλεπε την Ένωση του νησιού με τη Μητέρα Ελλάδα και την παραχώρηση βάσης στην Καρπασία στην Τουρκία που δε

θα υπερέβαινε τα 4,5% της συνολικής έκτασης της Κύπρου. Ο υπέροχος εκείνος Πρωθυπουργός ο αείμνηστος Γεώργιος Παπανδρέου, δέχτηκε το σχέδιο αυτό και το απορρίψαμε εμείς! Τα επακολούθησαντα γεγονότα είναι γνωστά. Καταλύθηκε η Δημοκρατία στην Ελλάδα, ήλθε η χούντα και βρισκόμαστε στο 1974 στα ερείπια...

Σήμερα μιλούμε για δικονομική ομοσπονδία, αφού παραχωρήσαμε τα 20% του νησιού στους Τούρκους με τις Συμφωνίες Κορυφής Μακαρίου-Ντενκτάς το 1977. Η συνέχεια είναι γνωστή. Και ακούονται ακόμα φωνές που απαρνιούνται την ελληνική καταγωγή μας, υπάρχουν ευτυχώς λίγοι, που ασεβούν στη Γαλανόλευκη Σημαία του Έθνους με την ... ελπίδα, ότι θα ξεχαστεί το ενωτικό ιεδώδες των Ελλήνων της Κύπρου, γιατί γνωρίζουν ότι, "πεθαίνει, ξεχνιέται, ότι αποσιωπάται" ("Θνήσκει σιγαθέν - κατά τον Πίνδαρο).

Όσοι αποπροσανατολίζουν τον Κυπριακό Ελληνισμό από τις εθνικές του παραδόσεις και τον απομακρύνουν από τις πνευματικές του αξίες εγκληματούν κατά της Ελληνικής Κύπρου, της Μητέρας Ελλάδας και ολόκληρου του Ελληνισμού.

Και στην Αθήνα και τη Λευκωσία υπάρχει ένας αμοραλισμός σε σημαντική μερίδα της νέας γενιάς, που ασφαλώς δεν ευθύνεται γι' αυτόν τον ηθικό παχυδερμισμό. Ακόμα και η Κυβέρνηση των ετών 1981-1989 στην Αθήνα φρόντισε στα αναγνωστικά του Δημοτικού και του Γυμνασίου να υποβαθμίσει τη σημαία της εθνικής και θρησκευτικής ταυτότητας των Ελλήνων. Πού είναι η αγωνιστική διάθεση, πού είναι ο παλμός, πού είναι ο αγνός ενθουσιασμός όπως τον έζησε η γενιά του το 1940, την 15η Ιανουαρίου 1950 και το 1955-1959; Σήμερα "έχει εκείνο που πρέπει

να αποφύγουμε, δεν έχει εκείνο που πρέπει να ακολουθήσουμε" λέγει ο Κικέρων για τον Πομπήιο.

Μια από τις ομορφότερες ηδονές, είναι η ηδονή της τιμότητας. Το να γίνεις ήρωας είναι συμπτωματικό. Οφείλεται στην έξαρση της στιγμής. Το να είσαι έντιμος είναι υπόθεση αξιοποίησης της κάθε στιγμής και για να το πετύχεις, οφείλεις την κάθε στιγμή της ζωής σου μέχρι τον τάφο να αγωνίζεσαι. Αυτό που είμαστε, μιλάει τόσο δυνατά, ώστε δεν μπορεί ν' ακουστεί αυτό που λέμε.

Δε θα ξεχάσω ποτέ μου μια σκηνή στον Πύργο της Τηλλυριάς, κατά τις παραμονές του Δημοψηφίσματος. Ήμουν καθηγητής στο Γυμνάσιο Μόρφου και είχα μαζί με μια ομάδα συναδέλφων μου την ευθύνη αυτής της περιοχής. Μετά την ομιλία μου για την οποία παρακολούθησαν όλοι ανεξαιρέτα οι κάτοικοι, ένας λεβεντόγερος με αγκάλιασε και μου είπε: "Παιδί μου, ήταν ανάγκη να μας πεις για την Ένωση με την Ελλάδα μας; Ήταν σαν να μας έλεγες, ότι, όταν μπαίνουμε στην εκκλησία πρέπει να ανάβουμε κερί και να προσκυνούμε τις άγιες εικόνες!...

Και η Λαϊκή Κυπριακή Μούσα διαλαλεί:

Είθεν να δώσει ο Θεός
στη Μάνα μας να πάμε
τζας τρώμε ρότσες του βουνού
αμ' εν έσει να φάμεν

Σήμερα οφείλουμε να επανεύρουμε τους εαυτούς μας. Ηγεσία, Εκκλησία, πνευματικοί άνθρωποι, να αγωνιστούμε να επιβιώσουμε εθνικά. Και αυτή η επιβίωση η εθνική είναι και φυσική επιβίωση. Αυτή προϋποθέτει την αναβάπτισή μας μέσα στις πνευματικές αξίες του ελληνισμού. Επικεφαλής θα είναι οπωσδήποτε η νέα γενιά, θα είναι τα χρυσά ελληνικά νιάτα αυτές οι γενναίες και ανυπο-